

**BISDOM
ROTTERDAM**

Homilie bisschop Van den Hende

**Eucharistieviering conferentie De Missionaire Parochie, De Basiliek, Veenendaal
13 maart 2026**

Hosea 14, 2-10
Marcus 12, 28b-34

Broeders en zusters, u bent met velen. Niet alleen vandaag, maar ook gisteren al. En er zijn er ook onder u die al op woensdagavond gekomen zijn. Het zijn bijzondere dagen. Toen ik vandaag mocht aansluiten bij deze bijeenkomst, zag ik vele enthousiaste gezichten. Wat is het geweldig dat God ons de Kerk gegeven heeft. Dat we niet alleen met het evangelie op weg zijn, maar dat we samen het evangelie mogen ontvangen, mogen beleven en doorgeven.

Deze dagen helpen ons om nog meer als Kerk het evangelie van de Heer in ons hart te leren bewaren. Natuurlijk keren we vandaag weer terug in het vaarwater van onze parochies, van onze bisdommen. Maar het is deel zijn van dezelfde Kerk, die soms enthousiast is en met sprongen vooruitgaat, maar soms ook te maken heeft met krimp of met sombere tijden. Wat is het dan goed dat de Heer zelf het geschenk van de Kerk niet loslaat, maar blijft inspireren, leiden en verdiepen.

Het onderwerp van deze dagen, “Vaar naar het diepe”, is een prachtige aansporing van Jezus zelf. De leerlingen waren aan het vissen geweest en met al hun vakmanschap hadden ze niets gevangen. Maar dan is het de Heer die zegt: “Vaar naar het diepe.” Het is heel bijzonder dat Petrus, die toch zo’n vakman is, zich dat laat gezeggen. Alsof hij niet weet waar de vis het best zal worden gevangen. Hij is immers bekend met het water. En hoe lager het water, hoe ondieper het water is, hoe meer je van de vissen kunt zien. Maar de Heer zegt: “Vaar naar het diepe.” Niet alleen dat Hij een plaats aanwijst, want vervolgens zet Hij hen zelf weer aan het werk. Zij moeten het net uitgooien. Zij moeten hun vakmanschap laten zien, het commitment hebben om volle netten te verdienen.

“Vaar naar het diepe” is ieder jaar ook de bijzondere uitdaging van de Heer en zijn Kerk in deze tijd van voorbereiding op Pasen. Het is de Veertigdagentijd. Het zijn eigenlijk meer dan veertig dagen als je de zondagen er ook nog bij zou voegen, maar we zijn zo gehecht aan dat getal veertig dat we dat vasthouden als bijbels getal. De Heer verbleef veertig dagen in de woestijn: in vasten en beproeving. Het volk van God verbleef veertig jaar in de woestijn na de bevrijding uit de slavernij van Egypte. En het was Noach die na de zondvloed veertig dagen moest wachten voordat er een duif met een groene twijg kwam, ten teken dat er opnieuw land in zicht was.

Veertig dagen, veertig jaren, een Veertigdagentijd. Tijd om ons te bezinnen, om ons te verdiepen en de band met de Heer en met elkaar te versterken. Zoals de Heer tegen zijn leerlingen zei: “Vaar naar het diepe”, zo mogen ook wij in deze Veertigdagentijd de diepte zoeken in de liefde van Christus. En als we spreken over de liefde van Christus, dan spreken we ook over de liefde van God voor iedere mens. Vanouds worden we in de Veertigdagentijd gevraagd om te vasten, om ons beperkingen op te leggen. Maar ook wordt ons gevraagd om ruimte te maken voor gebed en trouw te zijn, meer dan anders nog, aan de sacramenten. En we worden gevraagd om onze naaste te beminnen.

In die zin kun je zeggen dat “Vaar naar het diepe” een belangrijk moment was om de leerlingen weer in beweging te krijgen. Voor ons is het dubbele gebod in het evangelie van vandaag ook zo’n aansporing: dat we de Heer, onze God, mogen liefhebben en onze naaste evenzeer. En niet alleen met ons verstand, niet alleen met ons hart, maar met alles wat we zijn. Met al onze talenten en gaven, met al onze mogelijkheden.

De Heer liefhebben, Hem op de eerste plaats zetten. Maar dat gaat nooit ten koste van onze naaste, die maar achteraan zou moeten sluiten. God beminnen en de naaste, met heel ons verstand, met heel ons hart, met al onze krachten.

Als we deze dagen hier zijn, mogen we beseffen dat die aansporing van de Heer best een hele grote opdracht is. We moeten voorkomen dat we de opdracht van de Heer verstaan als een strijd alleen in onszelf. Zo van: dit hebben we van de Heer te doen gekregen en nou zet ik me schrap, de tanden op elkaar, en ik ga het doen. Zo beginnen vaak wel voornemens aan het begin van de Veertigdagentijd. Net zoals de voornemens aan het begin van een nieuw jaar zijn ze gauw gesneuveld of minstens gehalveerd.

Het is duidelijk dat de Heer ons niet een opdracht geeft om ons te laten modderen. Want ik denk dat die leerlingen die naar het diepe moesten varen en vis mochten vangen dat deden met de Heer en met zijn kracht. En zo mogen ook wij in deze Veertigdagentijd beseffen dat ons vasten, ons bidden en onze naastenliefde alleen maar kan met de kracht van de Heer zelf.

Bemint God en de naaste. Dat is een veelomvattende opdracht die je niet mag beperken tot deze dagen, die je niet kunt beperken tot de Veertigdagentijd, maar die de gezindheid mag zijn van onze toewijding aan God en van onze toewijding aan onze medemens. We zijn tenslotte leerlingen van de Heer en we mogen op die manier ook herkenbaar zijn.

Voordat we die opdracht aannemen en voordat we die opdracht met veel enthousiasme en met de kracht van de Heer volbrengen, zullen we ook het hoofd moeten buigen en vragen om vergeving. Hosea zegt: wij struikelen over onze zonden als wij recht praten wat krom is. Wij maken ons groter dan we zijn als we onze fouten en onze tekorten niet erkennen en daar als het ware overheen schreeuwen of er - in vaartermen - omheen laveren.

Wat is het geweldig dat wij deze dagen samen mogen beleven. Toen ik hier binnenkwam, zei iemand: we hebben u gemist gisteren. Ik was hier inderdaad niet. Dat ik gemist word is fijn, maar bedoeld werd waarschijnlijk dat ik hier had moeten zijn. Gisteren heb ik echter iets anders voor onze Kerk kunnen doen. Ik was bij een grote iftar maaltijd waar ik een toespraak mocht houden over de sociale leer van onze Kerk, de inzichten van wat het betekent als je kind van God bent en die waardigheid hebt. Dat je werkelijk mag leven tot opbouw van alles wat God ons gegeven heeft. Ook daar zijn wij Kerk.

En als we vandaag terugkeren, heeft in onze parochies het leven niet stilgestaan. Daar is het ook doorgegaan. Misschien soms wel heel voorzichtig of strompelend. Of misschien met somberheid in het gemoed. Maar het is de Heer die ons leidt en die ons verder brengt.

In die zin is deze paastijd die we mogen beleven nooit een doodlopende weg. Want na de Veertigdagentijd wordt het Pasen en horen we dat de Heer is verrezen. En die Heer is in ieder van ons aanwezig. Zijn Geest is aan iedereen beloofd en gegeven, maar je moet er wel voor openstaan.

De heilige Augustinus zei: we vragen vaak in ons gebed aan de Heer om erbij te komen. Maar hij zegt: eigenlijk moeten we vragen of de Heer binnenkomt in ons hart. Want dan kan Hij het huis van ons leven op orde brengen. Dan kan Hij het huis van ons leven

enthousiasmeren, opdat in onze woorden en daden zichtbaar wordt dat wij liefde hebben voor God, steeds meer. En dat wij liefde en hart hebben voor onze naasten.

Mogen deze dagen ons dat geven en, als we thuis zijn, mogen we dan ook herkenbaar zijn als leerlingen van de Heer. Misschien zeggen we tegen onze medeparochianen: we hebben jullie gemist. Maar het zou ook goed zijn als we getuigen van wat we hier ontvangen hebben. En misschien gaan ze volgend jaar dan wel mee.

Aan de ene kant zijn wij gezonden. We mogen onszelf laten zenden door de Heer in een missionaire Kerk die weet wat bidden is en trouw is aan de sacramenten, die weet wat het betekent om het woord van God te ontvangen en ervan te getuigen, en die weet dat het erop aankomt dat wij Gods liefde in naastenliefde concreet maken.

Moge de Heer ons dat geven, opdat we steeds met vaste moed naar het diepe varen met het schip van de Kerk. Maar dat we ook door onze liefde tot God en tot de naaste laten zien dat Hij werkelijk het centrum is van ons leven en ons einddoel, wanneer we eens de Heer mogen zien van aangezicht tot aangezicht. Amen.